

[Indenrigsministeren]

i samfundet ikke skal give sig tilsvarende personalemæssige udslag, er det ikke rimeligt. En forenklet administration må også give sig udslag i mindre behov for administrativt personale. Det er ikke sandt, at der er tale om afskedigelser. Sandheden er, som det er sagt herfra tidligere i dag også, at der er tale om, at der bremses op for nyansættelser i administrationen.

For resten vil jeg godt gøre en bemærkning til argumentationen om frygten for afskedigelser i det offentlige. Der er et mærkeligt misforhold i argumentationen, for mens man synes, det er forfærdeligt, at der eventuelt skulle reduceres i antallet af offentligt ansatte, tænker man åbenbart ikke på, at netop dette, at vi igennem årene har øget det offentliges aktivitet og dermed ansat flere og flere, har overbelastet vores økonomi, har overbelastet prisen for daginstitutioner, skatterne er steget, og det private erhvervsliv har måttet indskrænke og afskedige deres ansatte. Det anses desværre ofte for et større onde, at offentligt ansatte ikke ansættes eller afskediges, end at andre må ud i en ulykkelig arbejdsløshed. Det var nok det rimeligste, om vi i folketinget fandt en rimelig balance også i kommunerne, så vi kunne holde en rimeligere beskæftigelse overalt i vores samfund.

Det er også hævdet fra københavnske omegenskommuner, at det var en urimelig fordelingsmåde, vi her foreslår. Men det er nu sådan, at de kommuner, der har det bedste skattegrundlag, også har det højeste serviceniveau. Derfor vil disse kommuner også have lettest ved at spare på servicen efter det sparekatalog, som går ud til kommunerne i morgen tidlig.

Havde vi ikke brugt denne måde med hensyn til bloktilskuddene, ville de kommuner, der har langt dårligere råd, være kommet til at betale mere, mens de velhavende kommuner var sluppet tilsvarende billigere. Det er ikke rimeligt. Det syntes den tidligere regering åbenbart heller ikke, sådan som jeg allerede nævnte det under førstebehandlingen af denne sag, og som det er blevet understreget så udmærket i den hurtigtløbende debat her for et øjeblik siden. Den tidligere indenrigsminister bebudede, da han var indenrigsminister, nøjagtig det samme forslag, og derfor kan jeg ikke forstå, at den tidligere indenrigsminister ved førstebehandlingen af forslaget tog så enormt skarp afstand, det endrer

mig stadig. Det er blevet sagt herfra, at den daværende indenrigsminister allerede i august måned orienterede de kommunale organisationer om nøjagtig det samme forslag som det, der ligger her på bordet, knap nok med det samme beløb. Til gengæld var det måske tvivlsomt, om den daværende regering ville have kompenseret for de 3 mia kr. så meget, som vi foreslår. Jeg beklager overordentlig meget, at det tidligere regeringsparti har indtaget denne meget stejle holdning mod dette samme forslag.

Hr. Henning Rasmussen sagde i sit indlæg, at vi forlod krone-til-krone-princippet, og at det var på det tyndest tænkelige grundlag, vi kompenserede. Jeg kan altså ikke lade være med at sige, at jeg stiller spørgsmålstegn ved, om vi ikke kompenserer i lige så høj grad og nok så meget, som den tidligere regering havde tænkt sig.

Jeg skal sige til hr. Heinesens bemærkning i samme anledning, at hvis man har en så stærk kritik af et forslag, som socialdemokratiet giver udtryk for i betænkningen, var det vel rigtigst, at man gik ind i arbejdet og påvirkede forslaget, navnlig når det hviler på nøjagtig de samme principper, som den daværende socialdemokratiske regering arbejdede efter. Vi valgte ikke, hr. Heinesen, de radikale, venstre og fremskridtspartiet i denne sag. Jeg efterlyste to gange under førstebehandlingen her i salen medvirken fra socialdemokratiet, fordi jeg virkelig regnede med, at vi ville få denne medvirken, netop af de grunde, jeg nævner her, men jeg blev aldeles og totalt afvist, og det går jo også igen i bemærkningerne. Det er jeg overordentlig ked af, og det vil jeg gerne understrege.

Til hr. Glensgård, som var inde på det samme, vil jeg sige, at vi ville som sagt gerne have haft socialdemokratiet med i forhandlingerne, vi ville sandelig gerne have haft åbne forhandlinger i finansudvalget, men socialdemokratiet afslog så stærkt gennem sin ordfører, hr. Henning Rasmussen, at være med overhovedet. Det er årsagen til, at sagen fik det forløb, den fik. Det var ikke tanken.

Endelig har der været gjort ophævelser over, at dette var et forslag om et aktstykke og ikke et lovforslag. Hovedtanken bag disse ophævelser har været, at de interesserede parter, som man har sagt, ikke har haft mulighed for foretræde for et udvalg, og at man